

Arrest

nr. 72 838 van 9 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 augustus 2011 waarbij de aanvraag tot machtiging van verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 oktober 2010 diende verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

1.2. Op 30 augustus 2011 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Dit vormt de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26/10/2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

“(…) (R.R.: …)”

Nationaliteit: Armenië (Rep.)

Geboren te Republic of Armenia op (…)

Adres: (…)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 13/12/2010, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Redenen :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Uit het medisch advies van de arts-attaché (kopie in envelope in bijlage) blijkt het volgende:

“Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat deze aandoening bij de betrokkene, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Armenië. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Armenië.” De betrokkene kan reizen, maar is er wel een medische noodzaak tot mantelzorg.

Wat betreft de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst blijkt uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier: In Armenië bestaat geen systeem van sociale zekerheid. Echter, deze zorgen zijn gratis voor patiënten met aandoeningen die opgenomen zijn in de lijst voor gratis zorgen. Dat de aandoening van betrokkene in deze lijst voor gratis zorgen is opgenomen, en zowel de nodige medicatie als de nodige opvolging door een specialist gratis zijn. De gespecialiseerde zorgen zijn beschikbaar in de poliklinieken en in de gespecialiseerde centra³. Betrokkene kan terecht in poliklinieken of in de gespecialiseerde medische centra voor gespecialiseerde zorg. In alle poliklinieken is een psychiatrisch kabinet aanwezig. De medische zorgen voor patiënten met aandoeningen vermeld op de lijst met gratis zorgen (waaronder de aandoening van betrokkene) zijn gratis. De kosten voor de behandeling worden terugbetaald door “Budget d’Etat via l’Agence du financement de la Santé”. Uit het medisch advies van de controlearts blijkt niet dat betrokkene arbeidsongeschikt is, zij kan dus instaan voor de kosten van de eventuele opvolging of de eventuele kost van medicijnen.

Verder kan betrokkene beroep doen op hulp van de International Organisation for Migration. De IOM ondersteunt de Armeense regering op het gebied van migratie. De IOM wil tevens de zelfstandigheid en integratie verbeteren voor mensen die terugkeren naar Armenië. Zo assisteert de IOM terugkerende Armeniërs bij hun reïntegratie. Deze terugkeerders kunnen microkredieten krijgen om een nieuw leven op te bouwen.

Wat betreft de mantelzorg die bij betrokkene aangewezen is om therapietrouw te ondersteunen. In Armenië zijn er verschillende ngo's actief die kwetsbaren en ook personen die lijden aan de ziekte waaraan betrokkene lijdt, helpen. Zo is er het dagcentrum en de ondersteunde accommodatie van Mental health Foundation of Armenia. Het doel is de integratie van mensen met bepaalde medische problemen in de maatschappij. Er is therapie en het heeft een breed sociaal programma. Verder is er nog Mission Armenia, een ngo die de kwetsbaren van de maatschappij ondersteunt. Het gaat om een dagcentrum met een in-home dienst. Ze geven sociale steun, voeding, maar ook opvolging voor de medische problemen waaraan betrokkene lijdt⁷. Mission Armenia doet ook aan thuisverpleging. Het Stress Center in Erevan tenslotte doet aan out-patiënt begeleiding van mensen met bepaalde medische problemen (waaraan ook betrokkene lijdt). Uit al deze gegevens kunnen we concluderen dat de medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn, en dat betrokkene alsmede de nodige steun en mantelzorg kan verkrijgen.

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n.: langdurig verblijf in België / Art.8 EVRM) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen.

Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en asielbeleid waarbij haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48 en 62 van de Vreemdelingenwet en van het artikel 3 EVRM.

Verzoekster betoogt als volgt:

"De bestreden beslissing stelt dat de aanvraag ontvankelijk is. De bestreden beslissing miskent echter dat het medisch probleem van verzoekster kan worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter te verkrijgen.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Aan de motiveringsplicht is in casu geenszins voldaan.

Verzoekster zal aantonen dat de motivering onjuist is omdat ze het medisch advies tegenspreekt(1.), alsook niet afdoende is gelet op een fout begrip van het concept mantelzorg (2.). Bovendien wordt verwezen naar stukken waarvan geen kopie werd bijgevoegd (3.) en wordt geen rekening gehouden met het medisch attest van de specialist-psychiater (4.).

1. Wat betreft de medische noodzaak van de mantelzorg

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken motiveert als volgt:

(...)De betrokkene kan reizen, maar er is wel een medische noodzaak tot mantelzorg.(...) Wat betreft de mantelzorg die bij betrokkene aangewezen is om therapietrouw te ondersteunen. In Armenië zijn er

verschillende ngo's actief die kwetsbaren en ook personen die lijden aan de ziekte waaraan betrokkene lijdt, helpen.(...) Uit al deze gegevens kunnen we concluderen dat de medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn, en dat betrokkene alsmede de nodige steun en mantelzorg kan verkrijgen. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing een grove tegenstrijdigheid bevat met het medische advies, waarin de arts-attaché mantelzorg uitdrukkelijk noodzakelijk acht voor psychische ondersteuning.

Dat er een fundamenteel verschil bestaat tussen psychische ondersteuning en ondersteuning van therapietrouw, spreekt voor zich.

Verzoekster meent dan ook dat de Dienst Vreemdelingenzaken een beoordelingsfout maakt wanneer ze de bevindingen wat betreft het medisch probleem van mantelzorg herinterpreteert en zelfs banaliseert. Door te stellen dat verzoekster nood heeft aan mantelzorg voor therapietrouw heeft men het argument mantelzorg voor psychische ondersteuning genegeerd. Derhalve is met dit argument geen rekening gehouden en is de motivering niet afdoende.

2. Wat betreft het concept mantelzorg

Verzoekster meent dat de beslissing bovendien niet afdoende is daar er een verkeerd begrip van het concept mantelzorg werd gehanteerd.

Dat de Van Dale mantelzorg als volgt omschrijft:

“Aanvullende, niet-beroepsmatige hulpverlening aan bewoners van verzorgingsinrichtingen”

De Christelijke Mutualiteit hanteert volgende definitie:

“Mantelzorg is de extra zorg die aan een zorgbehoevende persoon wordt gegeven door één of meerdere leden van zijn of haar directe omgeving, waarbij de zorgverlening voortvloeit uit de sociale relatie, buiten het kader van een hulpverlenend beroep of georganiseerd vrijwilligerswerk”.

Dat echter de Dienst Vreemdelingenzaken meent dat mantelzorg desondanks kan worden ingevuld door het werk van een aantal Armeense ngo's: Mental health Foundation of Armenia, Mission Armenia, Stress Center te Erevan.

Dat deze ngo's, niet alleen wegens het gebrek aan sociale relatie met verzoekster, maar bovenal gelet op het beroepsmatige, georganiseerde karakter van de hulpverlening, niet in de vereiste mantelzorg kunnen voorzien.

Het zijn wel degelijk de leden van de directe omgeving van verzoekster, haar geregulariseerde familieleden en ik het bijzonder haar man, die deze mantelzorg kunnen bieden.

Zorgverlening die voortvloeit uit enige andere sociale relatie, is voor verzoekster onmogelijk in Armenië te vinden, daar zij geen sociale banden meer heeft in dit land.

Dat ondanks de duidelijke stelling van de controlegeneesheer dat het om een ernstige pathologie gaat die suicidegevaar inhoudt en levenslange opvolging noodzaakt, niet anders kan worden besloten dan dat de Dienst Vreemdelingenzaken bezwaarlijk op afdoende wijze kan weerleggen dat er geen adequate behandeling voor verzoekster mogelijk is in het land van herkomst.

Een terugkeer zou in het licht van het bovenstaande een risico op een onmenselijke en mensonwaardige behandeling kunnen uitmaken in de zin van art. 3 EVRM. Er dient dan ook besloten te worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de bestreden beslissing heeft genomen zonder het risico te weren dat de verwijdering van het grondgebied van verzoekster een onmenselijke en mensonwaardige behandeling kan uitmaken in de zin van art. 3 EVRM.

Dat ten overvloede verzoekster verwijst naar een arrest van de RVV dd. 29.01.2010 in bijlage gevoegd als stuk 4.

3. Wat betreft de toegankelijkheid van de andere medische zorgen

De controlearts verwijst naar een correspondentie met een Armeense arts, alsook naar informatie ver geneesmiddelen. Daarvan heeft verzoeker echter geen kopie gehad.

De motivering van de bestreden beslissing verwijst naar het advies van de controlegeneesheer die op zijn beurt verwijst naar voor verzoekster onbekende stukken waarvan de inhoud niet wordt weergegeven. Motivering door verwijzing is juridisch mogelijk voor zover alle gegevens aan de bestuurde bekend zijn. Dit is echter niet het geval derhalve is de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd

4. Wat betreft het geneeskundig verslag van de controle geneesheer.

Het verslag van de controlegeneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken is blijkbaar opgesteld door een arts die geenszins gelijkgesteld kan worden met de arts-specialist welke het oorspronkelijk medisch attest opstelde. Het medisch attest van verzoeker werd opgesteld door dokter P. Roosen, specialist psychiatrie.

De arts die het medisch attest dient op te stellen dient minstens de specialisatiegraad van de arts van mijn cliënt te hebben. Het medisch dat de controlegeneesheer afleverde heeft dan ook geenszins dezelfde waarde heeft als het medisch attest afgeleverd door de arts van verzoekster.

Verzoekster verwijst naar een arrest van de Raad van State dd. 12.08.1997 (geciteerd in arrest van de Raad van State van 7 april 1998) waarin het volgende werd vermeld omtrent medische attesten:

“Considérant que les certificats et rapports médicaux produits par la requérante émanent de spécialistes en médecine interne et en hématologie, tandis que ceux sur lesquels se fonde la partie adverse émanent d'un médecin qui, s'il est certes titulaire d'une licence en médecine d'expertise, n'est pas spécialisé en médecine interne et en hématologie; que ce médecin ne conteste pas l'affection dont est atteinte son enfant, mais diverge de l'avis des précédents quant aux conséquences d'un rapatriement; qu'il lui incombait donc, et qu'il incombait par suite à la partie adverse, d'exposer les raisons pour lesquelles il s'écarterait des conclusions des spécialistes et de s'assurer que les intéressées pourraient bénéficier dans leur pays d'origine des soins qui conviennent à leur état.”

Verzoekster meent hieruit af te mogen leiden dat een verslag van een “niet specialist geneesheer” niet voldoende is om een verslag van een specialist geneesheer te kunnen afwijzen.

Verzoekster stelt dat ook dat niet volgehouden kan worden dat de medische toestand haar niet verhindert te reizen. Het medisch attest vermeldt heel duidelijk:

Indien betrokkene zou teruggestuurd worden naar Armenië, valt plots de steun weg van haar echtgenoot, die wel geregulariseerd is! We menen ook, dat wanneer ze alleen de terugreis zou moeten aanvaarden, ze psychisch volledig dreigt er onder door te gaan.” (stuk 2)

Verzoeker meent dan ook dat de Dienst Vreemdelingenzaken een beoordelingsfout maakt wanneer ze de bevindingen wat betreft het medisch probleem baseert op het verslag van de controlegeneesheer zonder het verslag van de specialist in overweging te nemen.

Verzoeker meent dat de beslissing niet afdoende is daar enkel rekening gehouden wordt met het negatieve verslag van de controlegeneesheer dat “minder waarde” heeft dan het positieve verslag van de geneesheer specialist van verzoekster. Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen in een dossier (ten nadele van verzoekster) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende.

Verzoekster meent dat haar medische aandoening ernstig is en de Dienst Vreemdelingenzaken niet ernstig het risico voor verzoeker onderzocht heeft. Er dient dan ook besloten te worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de bestreden beslissing heeft genomen zonder het risico te wagen dat de verwijdering van het grondgebied van verzoeker een onmenselijke en mensonwaardige behandeling kan uitmaken in de zin van art. 3 EVRM.”

2.2. De Raad ziet niet in en verzoekster legt evenmin uit hoe de bestreden beslissing het artikel 48 van de Vreemdelingenwet geschonden kan hebben. Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.4. Waar verzoekster in een eerste onderdeel van haar enig middel meent dat de bestreden beslissing een grove tegenstrijdigheid bevat met het medisch advies, waarin de arts-attaché mantelzorg uitdrukkelijk noodzakelijk acht voor psychische ondersteuning, merkt de Raad op dat verzoeksters betoog niet ernstig is. Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer van 25 augustus 2011 blijkt dat deze stelde: *“Mantelzorg lijkt me wel noodzakelijk, voor psychische ondersteuning.”* Uit dit advies blijkt dat verzoekster lijdt aan een majeure depressie waarvoor ze antidepressiva neemt en opgevolgd wordt door een psychiater. Uit de uitvoerige motivering dienaangaande, opgenomen in de bestreden beslissing, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid is nagegaan of verzoekster

voor haar aandoening mantelzorg kan verkrijgen in Armenië. Deze vraag werd positief beantwoord. Immers blijkt uit eenvoudige lezing van de bestreden beslissing: *“Wat betreft de mantelzorg die bij betrokkene aangewezen is om therapietrouw te ondersteunen. In Armenië zijn er verschillende ngo’s actief die kwetsbaren en ook personen die lijden aan de ziekte waaraan betrokkene lijdt, helpen. Zo is er het dagcentrum en de ondersteunde accommodatie van Mental health Foundation of Armenia. Het doel is de integratie van mensen met bepaalde medische problemen in de maatschappij. Er is therapie en het heeft een breed sociaal programma. Verder is er nog Mission Armenia, een ngo die de kwetsbaren van de maatschappij ondersteunt. Het gaat om een dagcentrum met een in-home dienst. Ze geven sociale steun, voeding, maar ook opvolging voor de medische problemen waaraan betrokkene lijdt. Mission Armenia doet ook aan thuisverpleging. Het Stress Center in Erevan tenslotte doet aan out-patiënt begeleiding van mensen met bepaalde medische problemen (waaraan ook betrokkene lijdt). Uit al deze gegevens kunnen we concluderen dat de medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn, en dat betrokkene alsmede de nodige steun en mantelzorg kan verkrijgen.”* Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij de mogelijkheid tot psychische ondersteuning heeft onderzocht en tot de conclusie komt dat de medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn en dat verzoekster de nodige steun en mantelzorg kan verkrijgen. De kritiek van verzoekster dat verwerende partij het begrip mantelzorg herinterpreteert, banaliseert en negeert kan niet aangenomen worden.

2.5. In een tweede onderdeel van het middel betoogt verzoekster in essentie dat er een verkeerd begrip van het concept mantelzorg werd gehanteerd. Verzoekster verwijst naar de definitie van het begrip mantelzorg door Van Dale en de Christelijke Mutualiteit en stelt dat ngo’s niet in de vereiste mantelzorg kunnen voorzien, niet alleen wegens het gebrek aan een sociale relatie met haar, maar bovenal door het beroepsmatige georganiseerde karakter van de hulpverlening.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 26 oktober 2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend. Bij deze aanvraag voegde zij een medisch getuigschrift van 8 oktober 2010 van dr. Vanhoudt. Nadien voegde zij nog een medisch attest van 6 april 2011 van dr. Roosen en een medisch attest van 21 mei 2011 eveneens van dr. Roosen toe aan haar aanvraag. Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer van 25 augustus 2011, dat zich bevindt in het administratief dossier, blijkt dat deze de door verzoekster voorgelegde medische stukken in ogenschouw heeft genomen doch geoordeeld heeft dat verdere behandeling van verzoekster ook in Armenië beschikbaar is. Voorts stelt de ambtenaar-geneesheer dat mantelzorg noodzakelijk is. Waar verzoekster meent dat mantelzorg enkel gegeven kan worden door leden van haar directe omgeving, kan zij evenwel niet gevolgd worden. De Raad merkt dienaangaande op dat verzoekster uitgaat van een te nauwe invulling van het begrip mantelzorg, die geenszins steun vindt in de stukken van het administratief dossier. De medische attesten die verzoekster bij haar aanvraag heeft neergelegd specificeren geenszins dat *“leden van de directe omgeving van verzoekster, haar geregulariseerde familieleden en in het bijzonder haar man”* dienen in te staan voor de noodzakelijke mantelzorg. Uit het medisch attest van 8 oktober 2010 blijkt dat gesteld wordt: *“Is de aanwezigheid en de zorg van familieleden en/of derden noodzakelijk? Ja”*. Het medisch attest van 6 april 2011 stelt dat *“sociale ondersteuning noodzakelijk is”*. Het medisch attest van 21 mei 2011 stelt: *“Sociale en familiale ondersteuning dringend en noodzakelijk.”* Het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer stelt dat mantelzorg inderdaad noodzakelijk is, doch beperkt dit evenmin tot de naaste familieleden van verzoekster. Verzoekster betwist niet dat er in Armenië verschillende ngo’s actief zijn die kwetsbaren en ook personen die lijden aan de ziekte waaraan zij lijdt helpen. In de bestreden beslissing wordt duidelijk gemotiveerd dat deze ngo’s sociale steun geven. Met haar bloot betoog dat zij geen sociale banden meer heeft in haar land van herkomst en dat het onmogelijk is zorgverlening te vinden die voortvloeit uit enige andere sociale relatie, slaagt verzoekster er aldus niet in de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij de nodige steun en mantelzorg in haar land van herkomst kan krijgen aan het wankelen te brengen. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt heeft de gemachtigde wel degelijk nagegaan of de vereiste medische zorgen in het land van herkomst beschikbaar zijn en, gelet op het feit dat dit zo is, kon hij aldus in redelijkheid besluiten dat ondanks het feit dat verzoekster lijdt aan een ernstige pathologie er geen reëel risico op een onmenselijke en onredelijke behandeling bestaat aangezien de noodzakelijke behandeling beschikbaar is in Armenië.

2.6. Er dient te worden opgemerkt dat artikel 3 EVRM vereist dat de verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid blote en niet geconcretiseerde beweringen alsook

de overtuiging inzake een onmenselijke behandeling, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, op zich niet volstaat om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

2.6. Waar verzoekster verwijst naar een arrest van de Raad van 29 januari 2010 “*in bijlage gevoegd als een stuk 4*”, merkt de Raad op dat er geen stuk 4 gevoegd werd als bijlage. Gelet op het feit dat er meerdere arresten van 29 januari 2010 zijn en dat het de Raad niet toekomt uit al zijn arresten van 29 januari 2010 te zoeken naar welk arrest verzoekster beoogt te verwijzen, kan de Raad geen rekening houden met het betreffende arrest.

2.7. Waar verzoekster betoogt dat de ambtenaar-geneesheer verwijst naar correspondentie met een Armeense arts en naar informatie over geneesmiddelen waarvan zij geen kopie heeft ontvangen, dient de Raad op te merken dat verzoekster een kopie van het advies van de ambtenaar-geneesheer ontvangen heeft onder gesloten omslag. Daarin wordt concreet uiteengezet wat uit deze correspondentie blijkt, namelijk dat de depressie kan behandeld worden door een psychiater en met medicatie en dat uit de informatie blijkt dat meerder antidepressiva in Armenië beschikbaar zijn. Verzoekster beschikt dus over de nodige informatie om zich daartegen met alle middelen van recht te verdedigen. Wanneer de informatie waarnaar verwezen wordt is opgenomen in de bestreden beslissing, volstaat het dat in het kort het voorwerp en de inhoud van het stuk worden vermeld, zonder dat het nodig is het stuk in extenso over te nemen of het als bijlage te voegen. Immers, de formele motiveringsplicht heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een te zijnen opzichte genomen ongunstige beslissing werd genomen en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen eventueel op nuttige wijze daartegen op te komen. Hiertoe volstaat dat duidelijk, maar desnoods bondig, in de bestreden beslissing zelf of in casu in het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer als bijlage gevoegd bij de bestreden beslissing, wordt aangegeven op welke gronden zij berust (RvS 29 juni 1993, nr. 43.526; RvS 30 juni 1993, nr. 43.596). Verder blijkt dat deze correspondentie en informatie is opgenomen in het administratief dossier. Het stond verzoekster vrij, in het kader van de passieve openbaarheid van bestuur, inzage te vragen in het administratief dossier.

2.8. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de door verzoekster voorgelegde stukken beoordeeld werden door de ambtenaar-geneesheer. Aangezien de verwerende partij niet betwist dat verzoekster aan een psychische aandoening lijdt, ziet de Raad niet in waarom een arts die “*minstens de specialisatiegraad*” van verzoeksters arts het verslag van de controle-geneesheer diende op te stellen. Waar verzoekster verwijst naar een passage van een arrest van de Raad van State van 12 augustus 1997, wijst de Raad erop dat verzoekster geenszins aantoonde dat de situatie in casu gelijklopend is met die van het voormelde arrest waarnaar zij verwijst. In de door verzoekster geciteerde passage gaat het over het feit dat de arts, op wie de verwerende partij zich had beroepen, in zijn advies over de gevolgen van een repatriëring afwijkt van het advies van de door de verzoekende partij geconsulteerde specialisten, zonder evenwel de redenen van de afwijking aan te geven. In het thans voorliggend medisch advies blijkt duidelijk waarom de ambtenaar-geneesheer van oordeel is dat verzoekster kan terugkeren naar Armenië, met name omdat de noodzakelijke behandeling voorhanden is, zodat het door verzoekster geciteerde arrest van de Raad van State in casu niet dienstig is.

2.11. De ambtenaar-geneesheer motiveert met betrekking tot de mogelijkheid tot reizen: “*Mits voldoende omkadering is er geen strikt bezwaar tegen reizen.*” Het gegeven dat verzoekster een andere mening dan de ambtenaar-geneesheer is toegedaan en stelt dat haar ziekte haar verhindert te reizen en zich voorts vastpint op de door haar voorgelegde attesten die, zoals reeds gesteld, grondig bestudeerd werden door de ambtenaar-geneesheer, kan geen afbreuk doen aan de bevindingen van deze laatste.

Noch een schending van de motiveringsplicht, noch een schending van artikel 3 EVRM ligt voor.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-

betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER